

In den beginne

In 1936 werd de scoutsgroep in Drongen opgericht en Sint Gerulfus gedoopt. Het was pater Emmanuel Collin die met de werking startte, met de hulp van enkele jonge leiders uit het St.- Barbaracollege te Gent. De eerste groepsleider was Paul Beyer. De idee was ontstaan uit de plaatselijke patronaatswerking. Het patronaat was een soort jeugdclubwerking. Toen op een zeker moment gelden ter beschikking kwamen - het verhaal doet de ronde, geschonken door een adellijke dame uit Namen - werd gestart met de bouw van de lokalen, die in de zomer van 1937 voltooid werden.

Na lang over en weer geslingerd te worden tussen verschillende meningen over het tijdstip van oprichting, mag toch aangenomen worden dat het jaartal 1936 nu volledig zeker is. Formulieren voor subsidieaanvragen daterend uit 1941, die als oprichtingsjaar 1936 vermelden en foto's van 7 april 1937 waar welpen hun belofte doen zijn voldoende bewijzen. Zeker als men weet dat met welpenwerking pas enkele maanden na de oprichting van de groep gestart werd. En dat een welp minimum enkele maanden welp moet zijn voor hij zijn belofte kan afleggen.

Waarschijnlijk de oudste foto van de scouts van Drongen. Vermoedelijk op 7 april 1937. Als aalmoezenier herkent men pater Emmanuel Collin en leider-stichter Paul Beyer. Als eerste leden herkennen we Roger De Craemer, Raymond Van de Walle, Maurice Mattens, Roger Lippens, Camiel Bruyneel, Roger De Keyser, Antoine Catrie, Marcel De Craemer, Roger Hutsebout, Lucien Van De Walle, Médard Van Steenhuyse en Alfred De Craemer. Op de achtergrond de oude scoutslokalen.

De eerste 'scouts' telde twee patrouilles van elk 6 patrouilleleden. Later werden Daniël

Coppenjans, Emmanuel Colle en Adolf Beyer assistent van Paul Beyer.

In de winter van 1936-37 vroeg Paul Beyer aan Jean Tytgat om de welpentak op te richten, want "die tak ligt aan de basis om later scouts te recruteren". Enkele maanden na de scouts, werd dus de tak de wolfkes opgericht. Jean Tytgat werd geassisteerd door Fernand Bouckaert.

Op 7 april 1937 mochten de eerste vier wolfkes hun belofte doen. Hier zien we de volledige welpentak op dat ogenblik. Bij de leiding herkennen we Fernand Bouckaert, pater Emmanuel Collin en Jean Tytgat.

Op het einde van de jaren dertig werd onder impuls van Norbertine Lammens een poging ondernomen om in Drongen de "Girl Guides" (= meisjesgidsen) op te richten. Deze poging had echter niet het verhoopte resultaat. Vermoedelijk was de Drongense parochiegemeenschap nog niet rijp genoeg voor een jongens- en een meisjesgroep.

*Een fiere
welp kan
als eerste*

Drongense welp zijn belofte afleggen bij Jean Tytgat op 7 april 1937.

TÉLÉPHONES:
GAND 174.60-174.66-174.67-174.68-174.69
TERDONCK 100.56
ARDOYE 38
COMPTES CHÈQUES POSTAUX N° 240.04

Adm. Télégr.
BAERTUIS-GAND
Codes Used
ABC 5th Edition
Manconi
Bentley

SOCIÉTÉ ANONYME DES ÉTABLISSEMENTS
BAERTSOEN & BUYSSE
CHAUSSEE DE TERMONDE N° 376
GAND

FILATURE - TISSAGE
APPRÊTS

REGISTRE DU COMMERCE GAND N° 172
Veuillez rappeler dans votre
correspondance
Dép^t TISSUS-PAYS

N° 5643/7111
R VW 01/9/6/37

Gand, le 11 Juni 1937
(BELGIQUE)

Doit M. FIRMA VAN ROY GEBROEDERS
Zandstraat,
TURNHOUT

*Pour livraison des Marchandises ci après
expédies par
payables à Gand*

NUMÉRO DU MAGASIN	NUMÉRO DE FABRIQUE	LARGEUR	DÉSIGNATION	MÉTRAGE	PRIX PAR MÈTRE	FRANCS	CEN.
10353		140	1c. zeildoek groen rotproof 331387	14.5	18.40	266 80	
				Taks 2 1/2%		6 80	
						273 60	

Verzonden naar de Oude Abdy
te
DRONGEN

Waarde tegen onzen wissel op 15 Juli a.s.

La franchise de port n'est accordée qu'à partir de 1500 francs par envoi.
Toute réclamation non reçue dans les 8 jours de réception ne sera plus admise.
Tout retard non justifié se fera aux dépens du client.
Les paiements au comptant non effectués dans les 8 jours perdent le bénéfice de l'escompte.

MAERTSDENCKHUYSE
10 JUN 1937
SOCIÉTÉ ANONYME
BAERTSOEN & BUYSSE
66C
11 JUN 1937
SL 079322
SOCIÉTÉ ANONYME GAND

En dat de kersverse groep het zag zitten zullen we geweten hebben. In het voorjaar van 1937 werden met behulp van pater Van Roy, wiens vader textielabrikant was, eigen tenten gemaakt. Getuige hiervan deze factuur van de aankoop van het tentzeil.

Reeds het eerste jaar dat onze groep bestond werden eigen tenten gemaakt. Er waren twee patrouilletenten, kleine leidingstentjes en één aalmoezenierstentje. Allemaal waren het canadese modellen. De kleine modellen volledig in het oranje. De patrouilletenten hadden het dak in het groen en de zijanten in oranje. Het waren allemaal tenten met een enkel zeil.

De welpentak tijdens de zomer van 1937 bij de inwijding van de pas voltooide lokalen.

De plaatsen van de eerste kampen waren dikwijls op kastelen: kasteel van Poeke, kasteel te Beerlegem (zomer 1938), te Bellem (eerste kamp in de zomer van 1937). Dit kwam omdat de Jesuïeten veel van hun gelden bijeenzochten bij adellijken. Vandaar de zeer goede relatie die pater Emmanuel Collin opgebouwd had met die rijke dames. Een bijkomend voordeel voor de leiding van toen - wat bij de leiding van later en nu ongetwijfeld een tikkeltje jaloerse spijt opwekt - is dat de voorbereidingen van de kampen ook terplekke gebeurden. De leiding werd daar verscheidene malen uitgenodigd om te gaan eten, waar ze soms hun persoonlijke lakei hadden om zich te laten bedienen.

Periode rond de oorlog

Na amper vier jaar was de groep al sterk gegroeid. In 1940 werd het honderdste lid gevierd.

In het begin van de jaren veertig werd het steeds moeilijker om vergadering te geven. De werking wordt officieel stopgezet na het kamp in Assenede in 1941. Toch werd er in Drongen in 't geheim verder vergaderd. Naar verluidt bij Hilaire Van Beversluys thuis. Enkel wie volledig te betrouwen was, was daar aanwezig.

De reden waarom Assenede als kampplaats uitgekozen werd, ligt trouwens voor de hand. De twee zonen, Luc en Peter, van burgemeester en brouwer Cruyl waren goede vrienden van de toenmalige leiders. Vader Cruyl was de grote weldoener. Hij gaf eten - vooral veel mosselen en wannekes, een soort schaaldier - en drinken aan de scouts. Bovendien lag de kampplaats ideaal, aan oude polders, op grote meersen en langs kreken.

Formatie op het laatste kamp voor het stopzetten van de activiteiten wegens de oorlog, in Assenede (1941).

André Huysse in 1941 als welp.

Groepsfoto bij de viering van het vijfjarig bestaan van de groep in 1941. Op de achtergrond de oude lokalen

's Morgens op welpenkamp, Poeke 1942.

De wolfkes konden tijdens de oorlog wel blijven vergaderen. Doch enkel zonder uniform en als op voorhand plaats, tijdstip en aard van de activiteit bij de Kommandatur meegedeeld werd. Dit werd altijd gedaan door Jean Tytgat, die op dat ogenblik districtleider was. Hij kon door zijn beroepsactiviteit zonder probleem bij de Duitsers komen zonder al te veel risico te lopen gedeporteerd te worden. Hij controleerde ook steeds of de aard van de activiteit wel neutraal genoeg was. Ooit heeft hij een spel waar "de wolfkes Engelse parachutisten moesten helpen de Duitse verbindingslijnen af te snijden" omgedoopt tot "kringspel". Het spel werd volledig volgens de planning gespeeld.

Tijdens de oorlogsperiode veranderde de leiding van de wolfkes : er kwamen leidsters i.p.v. leiders. Dit was een verandering die ongeveer overal in België gelijktijdig gebeurde. Als eerste leidsters van de wolfkes in Drongen noteren we Edith Colle, Elisabeth Colle, Augusta De Clercq, Françoise Goubeau en Colette De Clippele.

Gilbert Heyvaert in 1946 in het zelfgemaakt aalmoezenierstentje.

In diezelfde periode (rond 1942-43) wordt in Luchteren ook een scoutsgroep uit de grond gestampt onder leiding van Jean Fobe. Maar na diens overlijden als één van de laatste oorlogsslachtoffers, valt ook die scoutsgroep uiteen.

Na de oorlog maakten de scouts gretig gebruik van het materiaal (metalen koffers, kampeergerief, ...) dat de Duitsers hier achtergelaten hebben.

De Jongverkenners vertrekken in 1945 op kamp naar Lovendegem. Links staat de aalmoezenier, in het midden de drie patrouilles en rechts de vier leiders.

De Jongverkenners op kamp in Lovendegem (1945) aan het koken.

Het welpenkamp in Seloigne bij Chimay (1947). Verschillende welpen doen de afwas. Voor dit kamp werden de welpen in een open vrachtwagen naar het kampterrein vervoerd. Toen was dat blijkbaar nog toegelaten.

Sneeuwpret tijdens een wolfkes-vergadering in 1948, op de huidige speelweide.

Kort na het einde van de oorlog werd de werking opnieuw officieel opgestart. Dit gebeurde op vraag van Daniël Coppejans die op dat ogenblik districtscomissaris was. Marcel Verspeelt werd groepsleider. Andere leiders zijn Lucien Verhaeghe, Jan en Georges De Boos en Gilbert Heyvaert. Bij de wolfkes komen Eveline en Michèle De Clercq, Christiane Van Beversluys en Juliette Bleyaert. Na de oorlog kwam er ook een opsplitsing tussen jongverkenner en verkenner. Bij de wolfkes waren ze kort na de oorlog met zovelen dat ze in twee horden opgesplitst werden. Een die op zaterdag vergadering had en één op zondag.

Einde de jaren veertig. De Verkennertak in formatie op de binnenplaats van het retraitehuis in de abdij. Bij de leiding stonden toen Hugo Vermeulen, André Bogaert en Jean Van De Voorde. Fred De Craemer was groepsleider, Pater Antierens groepsaalmoezenier.

Einde de jaren veertig kreeg de groep een sterk Vlaams-gezinde aalmoezenier. Enkele leidsters die van huize uit franssprekend waren, werden verzocht plaats te ruimen voor eigen (vlaamssprekende) Drongense meisjes.

In 1948 worden de trekkers (huidige JIN) opgericht. Er waren ongeveer 10 leden o.l.v. Fred De Craemer, die een jaar later groepsleider werd toen Marcel Verspeelt een scoutsgroep oprichtte in Lovendegem, gepatroneerd door Drongen.

Jaren vijftig en zestig

Begin de jaren vijftig stijgt het ledenaantal tot een top: 120. Een mogelijke reden hiervoor kan zijn dat in die periode een kampeergolf heerst. Mensen trekken er op uit in de wijde natuur. Scouting biedt hier vele mogelijkheden.

Verkennerkamp in Louise-Marie in 1955.

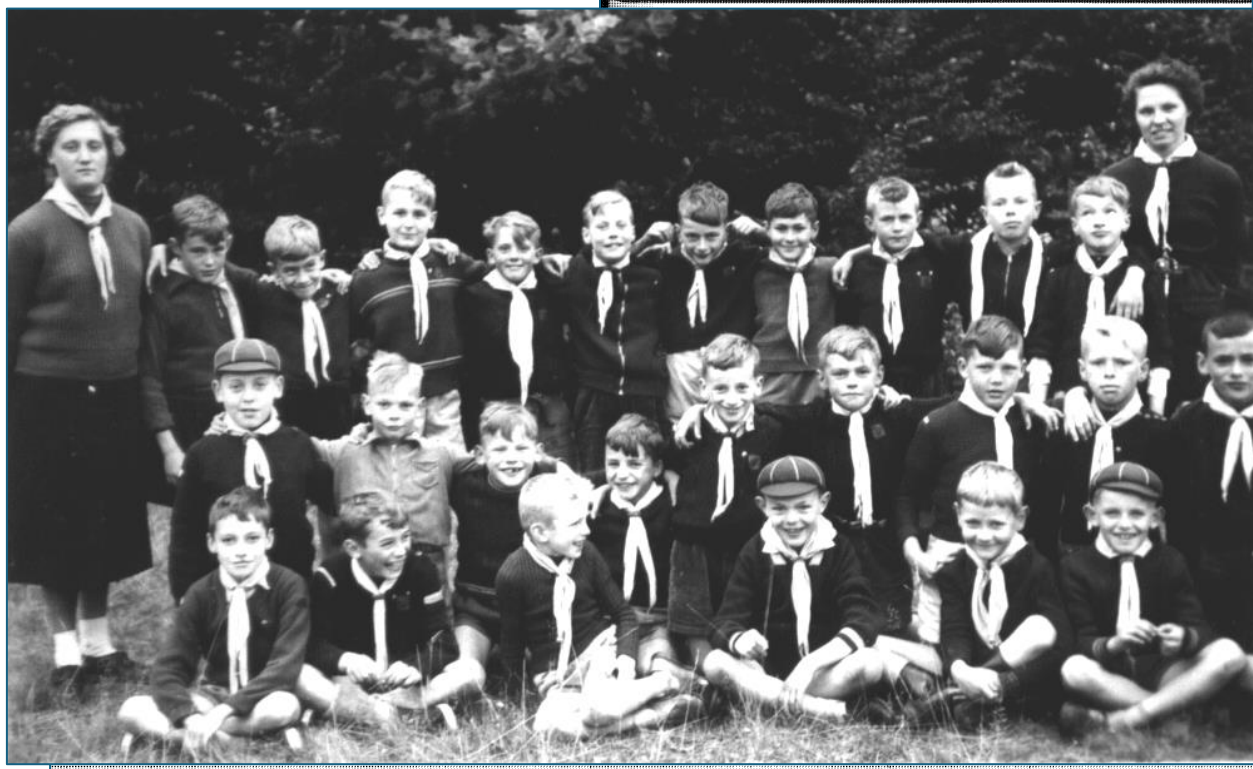
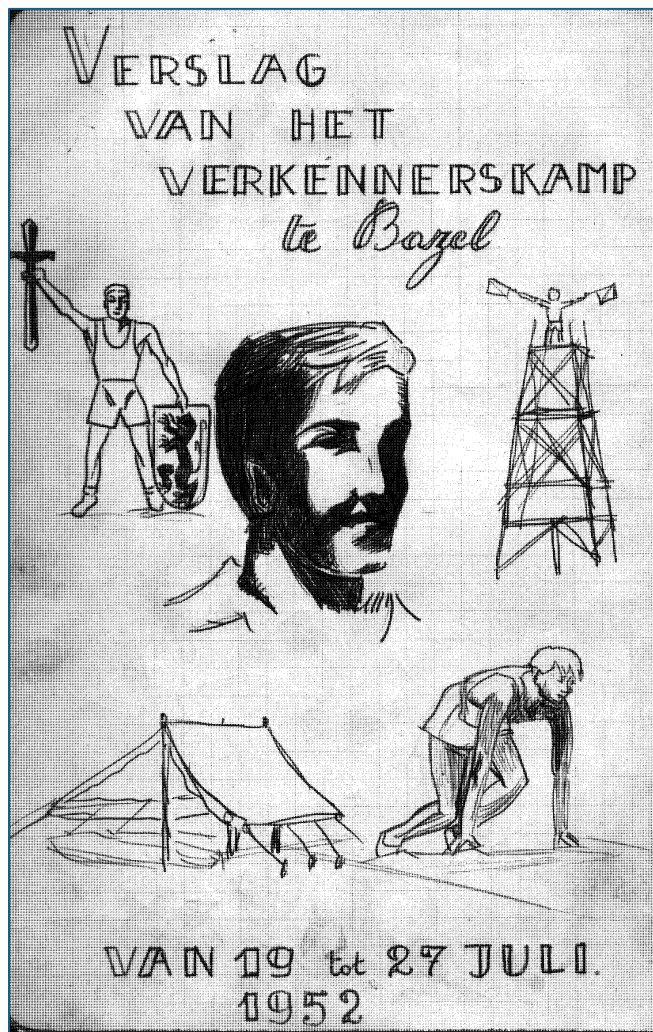

Tot dat ogenblik kwamen vele leiders uit het Gentse. In 1953 is er een volledige Drongse leidingsploeg. Dit blijft echter niet lang duren. Rond 1956 verdwijnt veel Drongense leiding, en hiermee komt een zwarte periode opzetten. Het ledenaantal zakt zienderogen. Jongverkenners en Verkenners worden weer één tak. Leiding uit het Gentse komt helpen om de groep er weer bovenop te helpen.

In deze tijd waren ook heel andere problemen aan de orde. De scoutsgroep had nu leiders en leidsters. Dit bracht mee dat op elke groepsraad de aalmoezenier aanwezig moest zijn. Leiders en leidsters die als koppel bekend waren, waren helemaal uit den boze. Ook al had de leidster op zaterdag vergadering en de leider op zondag. Je kan je voorstellen wat een drama als eens een leider, die verkeerde met een leidster, hielp bij de poppenkast. In hetzelfde lokaal dan nog wel!

In '56 wordt een groepsvlag gemaakt, genaaid door begijntjes en kostte 500 BF. Er werd gebruik gemaakt van het nog weinig bekende nylon. Als de vlag af was en ze gestreken werd, werd er per ongeluk een gat in gesmolten. Hierdoor kreeg men een onverhoopte korting van 50 BF.

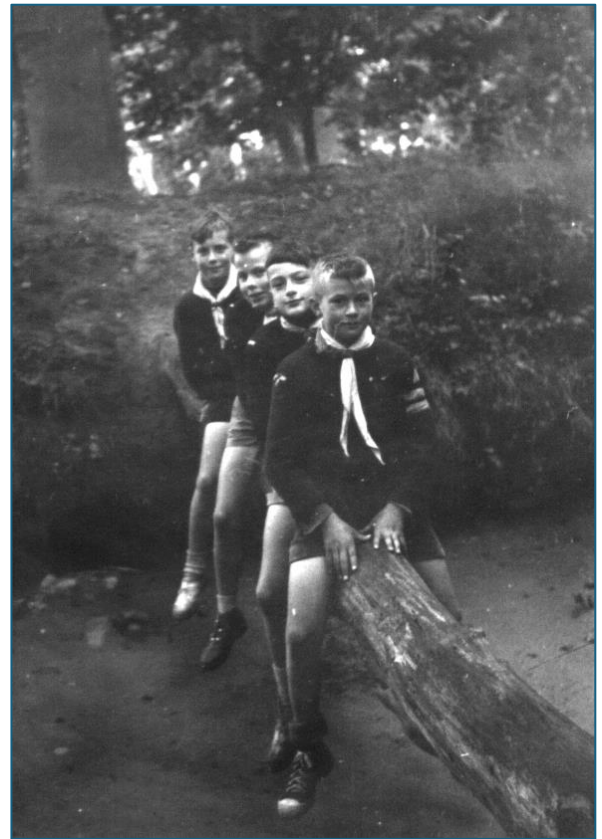
Twee voorbeelden van patrouilleboeken bij de verkenner. Rechts zien we het begin van het verkennerkamp in Basel in 1952, opgetekend door Albert Martens. Onderaan zien we de reisroute van het verkennerkamp – per fiets – naar Annevoie in 1953.

De Campagne is altijd een gegeeide plek geweest om vergadering te geven. Hier de welpentak in 1953.

Een welpenvergadering: bootje varen in de Campagne.

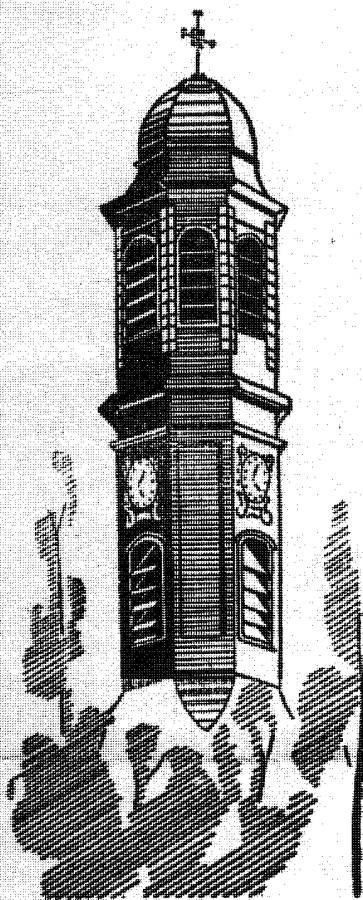
Vier welpen op een boomstronk in de Campagne.

Piramides bouwen op verkennerkamp, Louise-Marie 1955.

Paul Reysenaer en Willy Van Vooren achter de kookpot op jongverkennerkamp, Loppem 1959.

Zonnig Spoor

**SINT GERULFUS SCOUTS GROEP
DRONGEN**

FEBRUARI 1957.

Er komt nieuw leven bij de
scouts van Drongen.
Op onze laatste groepsraad
werd besloten dat er een maand-
blaadje zou verschijnen voor
al onze leden.

En hier is "ZONNIG SPOOR"

Zijn titel wil tegelijkertijd een wens zijn en
een programma. Het wil een SPOORTEKEN zijn dat wij
leggen voor elkaar om samen de weg te vinden langs
blijve dienst naar schoon geluk. En het WENST dat
Gods zon helder moge schijnen over ons levenspad.
"Zo zijt Gij ons voorgegaan, o Heer, Uw spoor wil ik
volgen waarheen het ook leide, vrak en vrij, met
mannenhart en het hoofd omhoog"
Het begin van ons blaadje is klein en bescheiden,
maar met de hulp van u allen zal het groeien en
voor ons allen een steun zijn in het beleven van
wet en belofte.

Een ZONNIG SPOOR wenst U,

Uw Aalmoezenier.

Het eerste exemplaar van het groepsblad "Zonnig Spoor".

In de tweede helft van de jaren vijftig verschijnt het groepsblad "Zonnig Spoor". Hierin staat voor elke tak een rubriek. Later is er ook een 'troepsblad' voor de jongverkenners en de verkenners: "Trouw". In dit troepsblad staan programma's en verslagen van

activiteiten, praktische knutseltips, denkoefeningen en weetjes allerhande.

Welpenkamp in 1957.

In 1959 wordt de kapoenentak opgericht. De eerste leidster was Magda Huysse. Het lokaal was een verlaten huisje ergens tussen Drongen centrum en de huidige Bourgoyen, waar nu de Ringvaart loopt. De eerste vergadering vond plaats op 5 september.

De kersverse kapoenentak met haar eerste leidster Magda Huysse in 1959.

In 1959 wordt ook het groepscomité opgericht. Het doel was praktische en financiële steun geven aan de groep. Niet-officieel woog echter nog een andere motivatie sterk door. Toen na de oorlog de groep statutair een parochiegroep werd, begonnen soms moeilijke momenten met de parochie. Scouting is altijd een zeer zelfstandige jeugdbeweging geweest. De groepsleider had meer te zeggen dan de aalmoezenier of de pastoor. Dit was niet altijd naar de zin van de toenmalige pastoors. Het was ook zo dat in het begin van het jaar de ledenlijsten moesten ondertekend worden door de pastoor of door de voorzitter van het groepscomité voor ze naar het Verbond doorgestuurd werden. Toen in 1958 de pastoor weigerde te tekenen en de toenmalige groepsleider zelf pastoor speelde (zelf tekende), zocht men naar een oplossing om deze moeilijkheden naar de toekomst te omzeilen.

Op 19 april 1959 weigerde de groep mee te wandelen in de inhuldigingsstoet van de nieuwe burgemeester Guy Storme. Reden hiervoor was de franstalig-gezinde politiek. Officieel heette dit dat "men zich als jeugdbeweging diende te onthouden van elke politieke manifestatie". Deze weigering mee te vieren had trouwens nog een staartje. Nog verschillende jaren later deed de gemeente moeilijk over het gebruik van vrachtwagens voor het vervoer van het kampmateriaal.

Monstertombola

„Ga niet voorbij... – help ons lokalen bouwen.”

Ingericht door Sint Gerulfusscoutsgroep van Drongen.

1^e prijs : volautomatisch televisietoestel WELTRUF, panoramisch scherm 59 cm ; geleverd met tafel.

2^e prijs : KOELKAST „FINEL”, tafelformaat, inhoud 125 liter.

3^e prijs : draagbare stofzuiger MOULINEX.

Verder nog talrijke waardevolle prijzen waaronder elektrisch volautomatisch strijkijzer, elektrische koffiemolen, tafellampjes, enz...

PRIJS PER LOT 5 Fr.

N° 3751

De tombola gaat door met de toelating van de Bestendige Deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen (verg. van 02/04/62).

De openbare trekking gaat door te Drongen, Dorpstraat, op 15 augustus 1962, ter gelegenheid van de officiële inhuldiging van de nieuwe lokalen.

De uitslag van de trekking zal verschijnen in de plaatselijke bladen en in de katholieke dagbladen van 18 augustus 1962.

Verschillende speciale prijzen voor de omslagen waaronder een
DRAAGBAAR RADIOTOESTEL MET TRANSISTOREN „WELTRUF”

CONSTRUCTIEWERKHUIS

Alotalco

★

ALUMINIUM en STALEN DEUREN
RAMEN en ETALAGES
KUNSTSMEDERIJ

☆

DORPSTRAAT 36 DRONGEN

DRUKK. M. LIBBRECHT - DRONGEN

Op
15

augustus 1962 worden de nieuwe lokalen – de huidige – in gebruik genomen. De parochie had het volledige patronaatsgebouw ingepalmd. De abdij stelde hierop de oude stallen ter beschikking. Om de

verbouwingswerken te financieren wordt een monstertombola "Ga niet voorbij... help ons lokalen bouwen" georganiseerd.

7h.	opstaan – turnen - toilet
7h.30	H. Mis
8h.	ontbijt
8h.30	voorbereiding schouwing - bevoorrading - voorbereiding middagmaal
9h.30	schouwing
9h.45	vlaggenparade
10h.	aktiviteiten
11h.	kok in de keuken
12h.30	angelus - middagmaal - afwas
13h.30	volledige rust
14h.	halve rust - vrije tijd
14h.30	aktiviteiten
17h.	vieruurtje
17h.15	activiteiten
18h.	vrije tijd - kok in keuken
18h.30	ereraad
19h.	avondmaal
19h.45	activiteiten
21h.30	avondgebed - slapen
22h.	taptoe

Voorbeeld van een dagindeling op verkennerkamp. Hier voor het kamp te Kapellen in de zomer van 1962. Het kampthema toen was "Ridderschap".

In 1961 splitsen de Jongverkenneren en de Verkenneren weer tot twee onafhankelijke takken.

Vanaf het scoutsjaar 1963-64 wordt een nieuw groepsnummer gebruikt. Wat voordien 4103/1 was werd 46/1. Deze verandering was het gevolg van veranderingen in de structuur van verbond en districten.

27 april 1968 komt alle (oud)-leiding samen. Bijna iedereen is er. Er wordt tot in de kleine uurtjes doorgebabbeld achter wellicht meerdere 'potten en pinten'.

V.V.K.S.
ST GERULFUS DRONGEN
1e Gent West

Beste Welp,

We verwachten U stipt en
in uniform d.w.z. stads-
kledij op de vergadering
op zondag 27 juni 1965
om 20 h.

OPMERKINGEN :

Verzameling
Welpenlokaal

Nestgeld
Fr 20.00

VIERING HONDERDSTE LID

Doe je best
De Oude Wolven

Bij afwezigheid de
leiding verwittigen

Op 27 juni 1965 wordt het honderdste lid van de groep gevierd.

waar onze scoutsgroep steeds van de partij was.

De jaarlijkse processie,

De processie op 15 augustus 1964. Op de voorgrond Roland Joos.

De crimenwerking (crimen staat voor christelijke menswording) uit die dagen was helemaal niet te vergelijken met die van vandaag. Elke zondagmorgen om 7u30 was er een groepsmis in de kapel van pater Petit. Tijdens de zomermaanden waren altijd veel parochiepriesters in de abdij. De scouts werd toen gevraagd om soms 3 tot 4 keer per dag de mis bij te wonen. Achteraf was er wel een uitgebreide maaltijd in de abdij. Ook tijdens de jaarlijkse processie liep iedereen mee in het gelid. Dit kon soms echt letterlijk genomen worden. Als het heilig schrijn terug naar het dorp moest - men kwam van de St.Gerolfkapel - werd er dwars door de velden mee gelopen. Aan de baan gekomen, deed men de - uiteraard zeer toevallige - ontdekking dat de poten van het draagblad net even breed waren als de tramrails. En geef toe, een kruiwagen is toch

veel makkelijker.

Jaren zeventig en tachtig

Van eind de jaren zestig tot ver in de jaren tachtig bestaat er een districtsjin, waar leden van Drongen aan deelnemen. Van jaar tot jaar wisselt de plaats van vergadering. Zo is er ook een aantal maal districtsjinwerking in Drongen.

Vòòr de jaren '80 is de Abdij een gegeerd toevluchtsoord bij slecht weer, waar men steeds welkom is. Elke welp kende alle paters. Dikwijls maakten de paters eten klaar voor de welpen. Ook leidingsweekends gingen vaak door in de Abdij. Soms werden de voorraadkelders niet gespaard bij nachtelijke strooptochten van hongerige leiders. De abdij was een echte thuis voor de scouts.

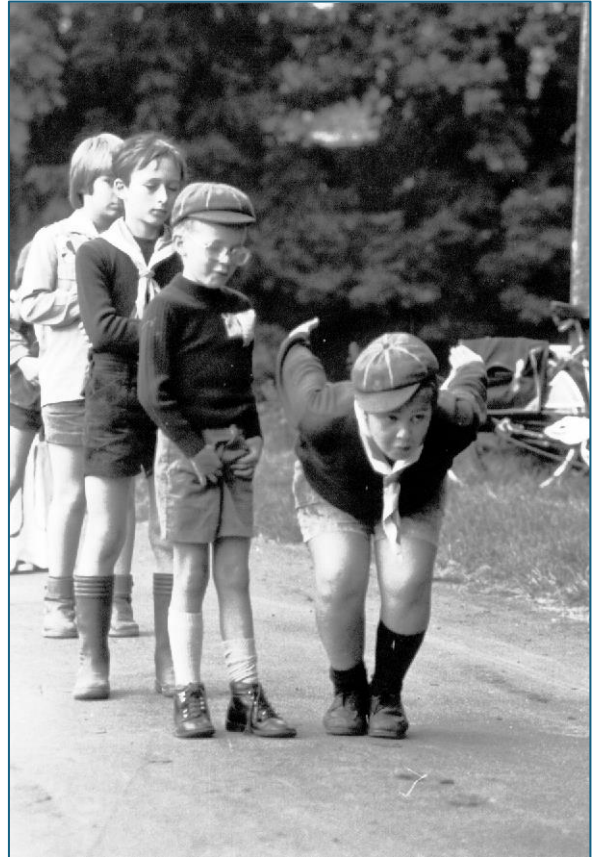
Anders was het gesteld met de relatie tot de parochie. Scouting is altijd een zeer zelfstandige beweging geweest. Toch kon men niet rond de parochie. Zo was er in '69 een cultuurraad in Drongen die moest beslissen over de komst van een nieuwe jeugdbeweging. De scouts stemden tegen, en dus werd er maar opnieuw en opnieuw gestemd tot het resultaat naar de zin van de parochie was. Een ander voorbeeld was toen een socialist zich kandidaat stelde voor diezelfde cultuurraad. Iedereen van de leiding kreeg toen op voorhand een bezoekje van de pastoor om zeker niet voor hem te stemmen.

Uit deze jaren doen vele (stoere) verhalen de ronde van Jongverkenners die na enkele nachtspelen niet meer geloofden in echte stropers tot ze er eens een echte te pakken hadden. Of bij een nachtspel in Drongen-dorp waar, toen nogal veel ketchup gebruikt werd, sommige omwonenden de hulpdiensten hadden gecontacteerd. Natuurlijk met de nodige problemen van dien.

Half de jaren zeventig wordt er betoogd voor meer speelruimte in Drongen. Met deze actie haalden we

zelfs de krant.

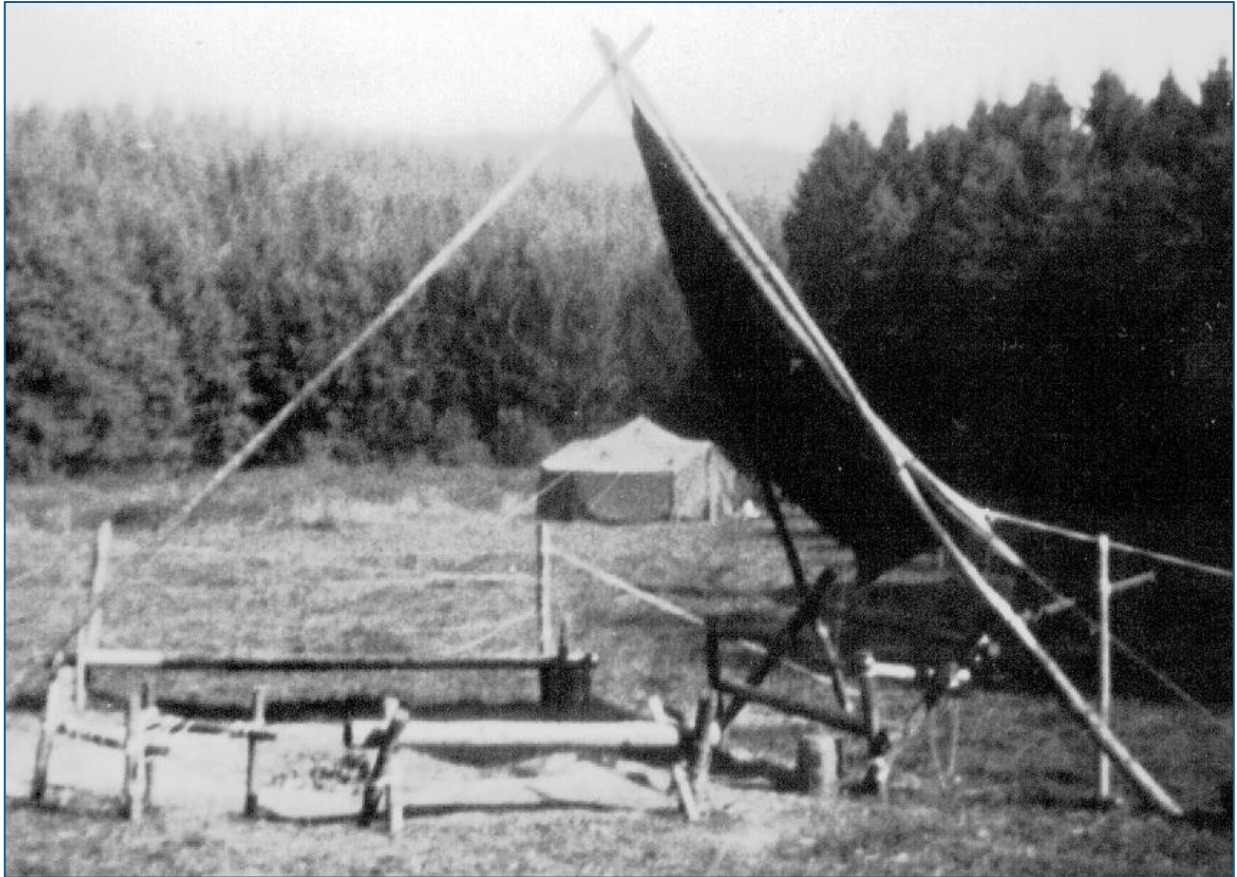

Op de voorgrond herkennen we Steven Bisschop (springend) en Tom De Naegel. Overgang 1979.

Overgang 1979. We herkennen Paul Everaert, Katelijne Samson en Karel Buysse.

In 1973 worden vanuit het Verbond nieuwe groepsnummers in gebruik genomen. Wij krijgen O1507S. O van Oost-Vlaanderen. 15 als districtsnummer van Moerkensheide (district Gent-West). 07 omdat Drongen groepsnummer 7 draagt binnen het district. En S voor scoutsgroep (er bestaat ook nog M van meisjesgidsen en G van gemengde groep).

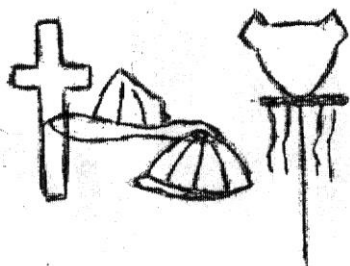

Half de zeventiger jaren werden vier piramidale tenten aangekocht. Ze werden tot begin de jaren 2000 gebruikt. Op de foto hier zie je er een van, achter de kampvuurkring op het jongverkennerkamp in Bourseigne-Vieille in 1983.

In 1979 stopt broeder Van Akoleyen. Hij was de laatste jezuïet-aalmoezenier. Met hem verdwijnen de goede contacten met de abdij. Later zijn alle aalmoezeniers parochiepriesters. Bij gebrek aan lokalen vergaderen de Kapoenen en de Welpen op zaterdag en de Jongverkenners en de Verkenners op zondag. Hiervoor vergaderden alle takken op zondag.

In het scoutsjaar 1979-80 wordt gestart met gemengde werking bij de jongste tak, de Kapoentjes, op aanvraag van de ouders (als al een zoon bij de scouts was, is het veel gemakkelijker om de dochter naar dezelfde groep te laten gaan). Met het opgroeien van de meisjes, volgen in latere jaren de andere takken.

zaterdag 29 januari 1977

18 h. : Eucharistieviering in de dekanale kerk Sint Gerulfus Drongen vóór en dóór alle leden, oud-leden en ouders

20 h. : Kaas- en wijnavond

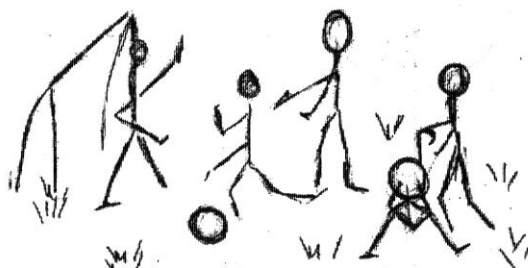
voor al de oud-leiders oud-leden en ouders met doorlopende foto-tentoonstelling en dia-montage

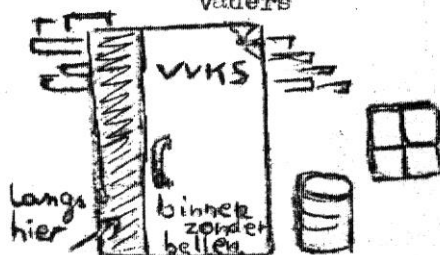
? h. : drinks en gezelligheid in de bodega

zondag 30 januari 1977

10 h. : Voetbalmatch tussen sportieve oud-leiders en zich jong-voelende vaders

14 h. : Open- deur activiteiten waar alle takken aan alle belangstellende jongeren tussen 6 en 17j. zullen laten zien wat scouting is

Het laatste weekend van januari 1977 wordt het veertigjarig bestaan van onze scoutsgroep gevierd.

SKOET

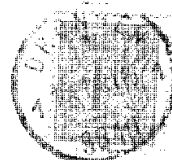
V. V. K. S. St.-GERULFUS
DRONGEN

maandblad

uitgezonderd juli, augustus

. . 2. jaargang, nummer 2.

datum . 16.1.81.

Fam. Bombay
Stuy. Gent-Deinze 33
9810 Drongen

Verantw. Uitg. : E. Van Beversluys. Boelenaar 69, 9810 Drongen

drukk. v. Ibbrecht - verhelst - drongen

Na een proefnummer in november, verschijnt in januari 1980 het eerste nummer van een nieuw groepsblad "SKOET". Hiervoor werd een nieuw logo ontworpen.

Eind september 1985 werd het vijftigjarig bestaan gevierd. Op vrijdag 27 september

was er in een grote tent in de Campagne een optreden van Avalanche en Roland en de Centimeters. Zaterdag 28 werd alle oud-leiding uitgenodigd, waar samen met de leden de hele dag gevierd werd. 's Avonds was er een jubileummis en daarna een kaasavond. 's Zondags was er kindertheater met "Tante Lieve en Nonkel Wally".

Myriam Hoebeke op het groepsfeest in 1989 in de Campagne. Achteraan herkennen we Hans Hinnekint, Dirk Van Grembergen en Peter Van Den Hemel.

De eerste helft van de tachtiger jaren kent onze groep een tweede dieptepunt. De leiding slaagt er niet in de groep op peil te houden. Het ledenaantal zakt. Het duurt tot in 1986 als oud-leidster Myriam Hoebeke groepsleidster wordt. Met een herwaardering van de scoutswaarden begint de groep opnieuw in grootte toe te nemen. Omdat de leiding pas enkele jaren later volgt - wat normaal is, want eerst moet iedereen alle takken doorlopen - wordt ook nu nieuwe leiding gerecruteerd van elders. Dit stelde dikwijls het probleem dat betreffende personen niet altijd scouts-ervaring hadden. En nieuw leven in een scoutsgroep brengen met leiding die soms zelf niet bij de scouts geweest was, of die soms niet eens jeugdbewegingservaring had, is niet zo simpel. Dit had echter wel tot gevolg dat er heel bewust aan het scoutsgebeuren gewerkt werd. En achteraf bekeken, was het resultaat, dat we vandaag kennen, nog niet zo slecht.

De jaren negentig

De jaren negentig betekenen voor onze groep in menig opzicht een keerpunt. Belangrijkste element daarvan was de spectaculaire groei van het ledenaantal. Een opmerkelijke vaststelling hierbij is dat er meer dan enkel Drongense jeugd zich aangesproken voelde. Vooral Vinderhoute en Lovendegem vonden de weg naar het Drongense scoutslokaal. Deze evolutie had tot gevolg dat er aan gedacht werd, om daar, onder onze hoede, een nieuwe scoutsgroep op te starten. Toen wist men zelfs niet dat dit ooit al gebeurde. Deze idee is echter, tot nader order opgeborgen.

De volledige groep in formatie op de overgang in 1993. Het grasveld voor de lokalen wordt volledig benut.

Op zich was (en is) deze groei natuurlijk een heuglijk feit. De keerzijde van de medaille was (en is) echter van tweeërlei aard. Enerzijds stonden we aanvankelijk voor een gebrek aan leiding om die toevloed van scouts op te vangen. De verleiding om de leidingsploeg uit te breiden met jongere krachten, was dan ook soms groot. Doch we hebben er steeds aan kunnen weerstaan. En op langere termijn is dit ook steeds de juiste oplossing gebleken : doordat we de laatste jaren onze leden minstens één jaar jû hebben kunnen garanderen, beschikken we vandaag over een evenwichtige en volwassen leidingsploeg, waar iedereen minstens 18 jaar is. Dit is onze sterkte geworden en heeft wellicht menig ouder er toe aangezet om met een gerust gemoed hun kind aan ons toe te vertrouwen.

Het tweede nadeel is meer van praktische aard. Namelijk dat de roep naar lokalen nog prangender werd. Vanaf 1993 werd een echte noodkreet geslaakt naar de parochie. Een noodkreet die werd gehoord, wat overigens kaderde in een algemeen betere verstandhouding tussen de jeugdbewegingen en de parochie. De benoeming van Rudy Van Acker, onze toenmalige aalmoezenier, tot pastoor was daar niet vreemd aan. Ondanks het feit dat de parochie zich nu bewust is van de noodzaak voor meer lokalen (zowel voor de scouts als voor andere jeugdbewegingen) en dat ze ons

daarenboven verzekert de nodige stappen te ondernemen, verging het ons tot dusver zoals met Rome : het werd niet op één nacht gebouwd.

We hadden nu een grote groep om fier op te zijn, doch de voornoemde twee nadelen die we daardoor ondervonden waren de oorzaak van een harde noot die we in augustus 1993 noodgedwongen dienden te kraken, namelijk de beperking van het aantal leden. Woorden als "elitair", "ledenstop", "numerus clausus" e.d. werden vaak in de mond genomen en tonen nu aan dat we het er toen vrij moeilijk mee hadden. Maar het was kiezen tussen kwantiteit en kwaliteit, en dit laatste genoot onze voorkeur.

Een tweede stap was het opstarten van een nieuwe tak, tussen de welpen-kabouters en de jonggidsen-jongverkenners. Dit om beide takken te ontlasten. Naar analoge initiatieven bij andere scoutsgroepen werd deze tak de woudlopers genoemd. Voortaan bestond een volledige scoutscarrière uit twee jaar kapoenen, twee jaar welp/kabouter, twee jaar jonggids/jongverkenner, drie jaar gids/verkenner en één of twee jaar jin. Op die manier zou de givertak (giver staat voor Gldsen/VERkenners) steeds de grootste zijn, wat ons in 1994 deed besluiten deze in twee werkbare groepen op te splitsen.

De nieuwe woudlopergroep hier op hun eerste kamp te Louftémont in 1994. Rust onder de vlaggemast.

In het scoutsjaar 1995-96, ziet de ledenverdeling van VVKSM St.-Gerulfus Drongen er

als volgt uit:

43	kapoenen
45	welpen - kabouters
35	woudlopers
28	jonggidsen - jongverkenners
48	gidsen - verkenners
15	jinnens
28	leiding
1	groepsleider
1	groepsaalmoezenier
12	<u>stammers</u>

256 leden

Genoeg over ons ledenaantal. Wat gebeurde er meer gedurende de laatste tien jaar ? Nog onder groepsleidster Myriam Hoebeke werd aangevat met de gewoonte die tot op vandaag standhoudt. Een jaarlijks leidings-weekend in september. Wat aanvankelijk begon als "er samen eens gezellig op uit trekken", groeide in de loop der jaren verder uit tot een heus werkweekend. Het is immers daar dat de jaarplanning wordt opgesteld, beleidslijnen worden uitgetekend en "hete hangijzers" worden aangepakt die in de loop van het jaar dieper moeten worden uitgespit. Steeds trachten we hierbij verder te kijken dan onze neus lang is.

Een van de grote problemen waar we de laatste jaren meer en meer mee worden geconfronteerd is de veiligheid van onze kinderen op straat (en dan te bedenken dat ze in de jaren dertig op de in aanleg zijnde autosnelweg gingen spelen !). Droppings, fietstochten, tweedaagsen, e.d. mogen dan al een kenmerkend onderdeel vormen van onze scoutswerking, het is niet langer verantwoord deze activiteiten ondoordacht en ongecontroleerd uit te voeren. De huidige verkeerssituatie laat zoiets gewoonweg niet meer toe. Dit is een trieste vaststelling waaraan wij en ook andere groepen af en toe pijnlijk worden herinnerd. Voor onze leden begint het reeds met de gevarenweg naar en van het lokaal. Maar ook op weekends en kampen laten we de kinderen tot en met de leeftijd van jogivers niet langer zonder leiding de straat op gaan. Givers en jins willen we echter niet van deze vrijheid onthouden. Zij worden trouwens verondersteld voldoende gewapend te zijn. Doch, ook bij hen kan niets aan het toeval worden overgelaten : steeds wordt gekozen voor de veiligste route, gevaarlijke punten worden vermeden, tot vervelens toe worden de elementaire gedragsregels op de weg herhaald...

In 1994 besloot de leiding in te gaan op het aanbod van de 'Lions Club Gent Leieland', betreffende de aankoop van Ki-Si-Ka's (KInders Signalisatie KAzuifel). Bij onze eerste

bestelling bevond zich het tienduizendste exemplaar die deze vereniging aan de man bracht. Daarom mochten wij op 23 april 1994 van hen een "aanmoedigingspremie" van tienduizend frank ontvangen en de ingekaderde bewuste Ki-Si-ka. Ondertussen zijn deze fluo-overgooiers gemeengoed geworden in onze groep. We rijden veilig, en doen het niet meer zonder.

Met deze kisika's (kinder-signalisatie-kazuifels) willen wij actief werken aan een grotere veiligheid op de weg, en tevens is het een manier om met de leden eens over veiligheid van gedachten te wisselen.

Onder impuls van groepsleider Bart De Roover werd de laatste jaren gewerkt aan een vernieuwde structuur. Het bleek immers niet langer evident dat alle zaken vlot konden worden besproken en beslist op de vertrouwde groespraak. Reden hiervoor was de zich steeds uitbreidende leidingsploeg. Daarom werd o.a. beslist een nieuw orgaan in het leven te roepen, de "G7". Deze groep bestaat uit een vertegenwoordiger van elke tak (niet te vergelijken met de vroegere takleider of hopman) en heeft tot doel het voorbereiden van groepsraden, signaleren en bespreken van eventuele problemen, het overleg tussen verschillende takken. ... Daarnaast werden meer en meer werkgroepjes opgestart met elk een specifieke taak.

Deze ontwikkelingen deden het aantal groepsraden verminderen. Om te vermijden dat daar-door de communicatie en de groepsgeest zou worden aangetast, werd meer aandacht besteed aan lossere omgangsvormen tussen de leiding. In dit verband moeten onze gemeenschappelijke maaltijd na elke vergadering, een leidingsdropping, een film of voetbalmatch en af en toe, oudejaarsavonden en andere zaken worden gezien. Dit is slechts een greep uit de activiteiten die worden georganiseerd of ondersteund door de "stam". De stam bestaat uit mensen die stopten met actief in leiding staan, maar nog geen zin hebben om alle banden met de groep te verbreken.

Zij houden op zaterdagavond het stamcafé open, zodat de leiding de doorstane emoties van de voorbije vergadering kan doorspoelen. Overigens zijn zij het die, in samenspraak met de leiding, de drijvende kracht zijn achter de viering van ons zestigjarig bestaan, waarvan dit boek een resultaat is.

Een andere, onontbeerlijke groep, die in dit overzicht nog niet vermeld is, is het voormalige oudercomité. In 1994 omgevormd tot "Groepscomité De Brug". Steeds zijn zij bereid geweest een handje toe te steken op overgangen, groepsfeesten of jubileumvieringen. Daarnaast boden zij de leiding en de ouders een gratis nieuwjaarsreceptie-kerstboomverbranding aan. Een initiatief dat in dank wordt aanvaard, al was het maar omdat we op die gelegenheid eens niet in de zakken van de ouders zitten. Hun belangrijkste bijdrage ligt echter in de onderhoudswerken van de lokalen. Dankzij hen werd het dak en de elektriciteit reeds volledig vernieuwd. Ook ons nieuw houtkot (stockage voor pionierhout) werd grotendeels door hen opgetrokken in de winter van 1994-95.

Net voor de oude stallen van de abdij ziet men het houtkot, in het voorjaar van 1995 met de hulp van het groepscomité gezet. Hierin is net voldoende ruimte om al het pionierhout in op te bergen. Hier gefotografeerd op de overgang in oktober 1995.

Over ouders gesproken. Dat we voor hen af en toe een extra inspanning doen, mag blijken uit de twee ouderkampen die we tot dusver organiseerden. We deden het een eerste keer met de ouders in 1993 te Oisy. Twee jaar later vond het plaats in Champs. Bedoeling was (en is) hen gedurende een aantal dagen te laten proeven van het kampeven zoals hun kinderen dat "ondergaan". Het was reeds twee keer heel plezant, zowel voor de leiding als voor de ouders, en niet in het minst omdat deze laatsten zich gedurende die dagen als kinderen kunnen gedragen. Voor de leiding is het ook eens "iets anders". De ouders gaan meestal als laatste slapen, maar zijn steevast eerst op. De leiding wordt dan gewekt door kakelende moeders in de fouragetent, bij de geur van verse koffie.

Ouderkamp Oisy 1993. Schilderen met handen en voeten.

Ouderkamp Oisy 1993. Men herkent Roland Joos en Erik De Pestel.

De belangrijkste groep, de leden zelf en dus diegenen waarrond het allemaal draait,

komen in deze pagina's minder aan bod. Hun herinneringen en anekdotes zouden immers nog een extra boekdeel vergen. Misschien is het wel beter zo en laten we die verhalen via een mondelinge overlevering hun weg in de tijd verder zetten. Dat stelt hen ook in staat om later een en ander te overdrijven: droppings veel langer voor te stellen dan ze waren, durftochten een onverantwoorde gevaarlijke dimensie te geven, de leiding te bestempelen als ware sadisten, ...

Maar wie twintig, dertig jaar geleden in leiding stond mag op beide oren slapen: veel is veranderd, maar veel bleef bij het oude. De kapoenen zingen nog luidkeels het kapoenenlied en hun fantasie is grenzeloos. De welpen blijven trouw aan het jungleboek en volgen Akela en de haren naar onbekende bestemmingen. De woudlopers wisten op korte tijd een eigen identiteit te verwerven en zetten de eerste stappen naar het werkelijke avontuur. Jogivers werken nog steeds op basis van belofte, patrouilles en vaardigheidswerking, wellicht minder strikt en wedijverend dan weleer, maar daarom niet minder in waarde. Givers menen nog steeds alle wijsheid in pacht te hebben maar hebben soms problemen om dit te bewijzen. En voor de jinnners blijven het onzekere tijden: het leven, de school, het lief of de afwezigheid daarvan, de scouts, ...

Deze bijdrage in dit geschiedenisboek wil ook eens, heel eventjes, vooruitlopen op de zaken. Wat zal de toekomst ons brengen? Welke zijn de uitdagingen waarvoor we staan? Welke vragen dienen wij ons nu al te stellen? En we moeten ons vragen stellen, we mogen niet langs de kant blijven staan en afwachten wat zal komen.

Werken aan de toekomst is niet makkelijk, want vaak is het zo dat veel energie moet worden gestoken in zaken waar we pas later de vruchten van kunnen plukken. En "later", daar hebben we weinig vat op, het zullen immers anderen zijn die de fakkel dragen. De lokalen, als die er al mogen komen en hoe ze er ook mogen uitzien, zijn hiervan een goed voorbeeld. Ook al staat er nog geen steen boven een andere, er zijn veel mensen, al lang, mee bezig. En de huidige leiding weet dat het niet hun lokalen zullen worden, maar die van hun leden nu, als zij eenmaal zelf in leiding staan. Hopelijk zijn die mensen onze huidige inspanningen waard. Dit klinkt misschien wel pretentieus, maar het is een overweging die gedurende de laatste zestig jaar nog zal geopperd zijn. En het is net dank zij dit soort overwegingen wat we kunnen zeggen: VVKSM DRONGEN BESTAAT 60 JAAR ! Aan allen die hieraan hebben meegewerkt, in het verleden of heel recent, BEDANKT EN PROFICIAT !

Indien ik het zou wagen de toekomst van onze scoutsgroep te voorspellen, kan ik mij slechts baseren op "het vlees dat we nu in de kuip hebben", onze huidige leden, die na ons zullen moeten doen wat velen vòòr hen hebben gedaan. En als de toekomst van hen afhangt, dan lijkt mij die wel verzekerd ...

Hoe het hen zal vergaan, dat horen we nog wel. Of zullen we het lezen in het "Jubileumboek 75 jaar scouts Drongen"?

Lokalen ?

Wie zou denken dat de huidige perikelen rond de lokalen uniek zijn, die komt sterk bedrogen uit. Het lokalen-probleem is een rode draad in de geschiedenis van onze groep.

1936	Oude Abdij aan de lokalen bouwen (± 40 m ²).	332
leden		
1946	problemen beginnen : ACW en KAJ komen ook in wolfjeslokaal. ± 80 leden	
1950	parochie trekt in de jeugdlokalen om er de feestzaal in te richten. 120 leden	
1958	pater De Smet zoekt bedoelingen om mistoestanden recht te trekken. ± 75 leden	
1962	oude stallingen van de abdij komen vrij voor scoutslokaal (± 130 m ²). 82 leden	
?	meer delen van oude hoeve worden lokalen (± 160 m ²). stijgt	

In 1936-37 worden door pater Emmanuel Collin met bijeengebedeld geld lokalen gebouwd. Architect was A. Smet. Op 12 januari 1939 schenkt de Oude Abdij de lokalen aan de Parochiale Werken Drongen (via de Dekenij van Nevele om juridisch in orde te zijn), omdat zij niet kan blijven instaan voor de lasten en het onderhoud ervan.

In 1958 heeft Pater De Smet veel opzoekingswerk verricht om zo de bedoeling van de bouw van de lokalen te achterhalen, en een aantal misverstanden die in de parochie heersen van de baan te helpen. Hieronder een aantal uittreksels van brieven van betrokkenen bij de bouw, die geen twijfel laten bestaan dat de lokalen voor de jeugd en meer in het bijzonder voor de scouts bestemd waren.

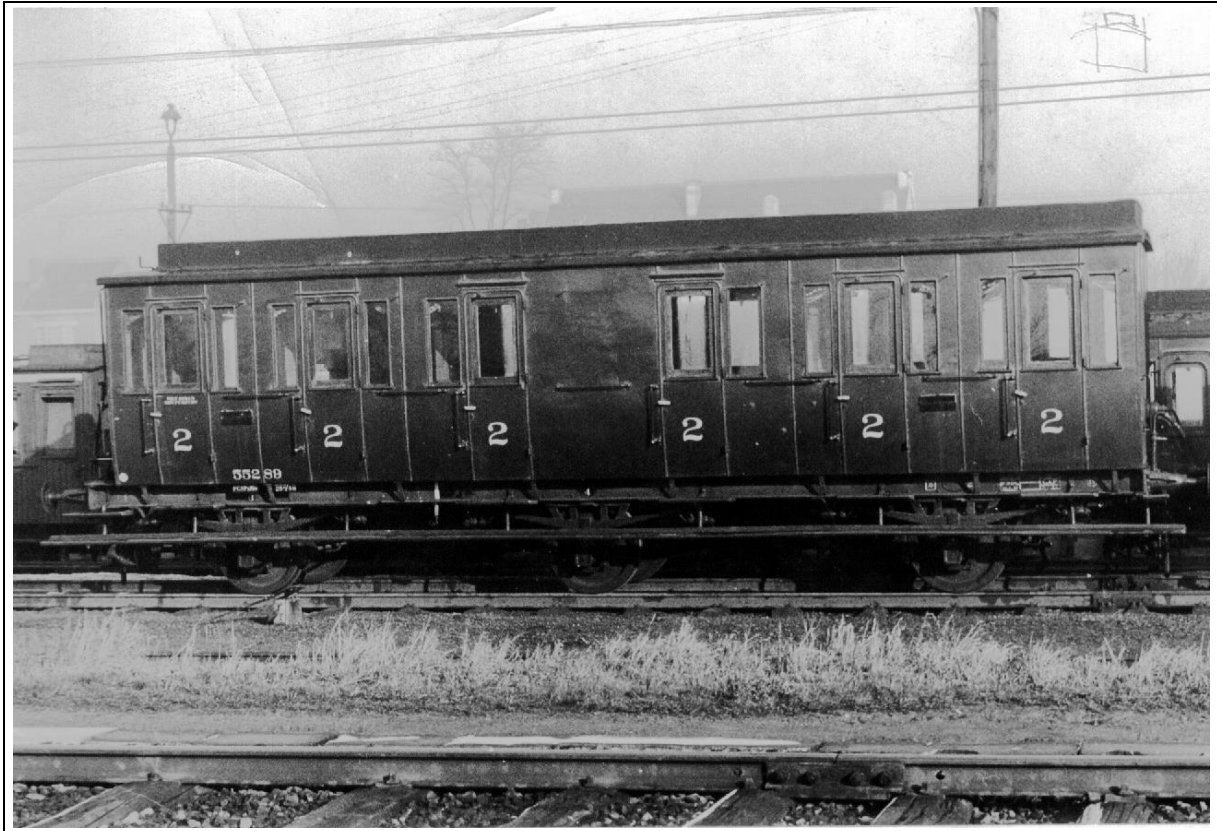
"... Met goedvinden van E.H. Pastoor De Bo die gevraagd had iets voor de jeugd van Drongen te willen doen stak P. Collin met een scoutsgroep van wal. Van P. Rector en de hogere oversten der Noord-Belgische Provincie bekwam hij dat de abdij op haar gebied een gebouw oprichtte ten gerieve van de scouts en bekostigd met de gelden die P. Collin daartoe verzameld had. ... Kort voor de oorlog heeft P. Rector de eigendom afgestaan aan de parochie die voortaan ook de lasten van het lokaal zou dragen. Het lokaal bleef dan ook voor de scouts die de aanleiding waren van de oprichting. ..."

" ... Ik liet de lokalen bouwen voor de jeugd van Drongen en heb er het geld voor ingezameld. We hadden rechts voor de scouts en de wolfjes twee lokalen en links voor de Wikings (d.i. het patronaat) ... Later vroeg P. Vandervorst die lokalen over te maken aan de parochie, omdat wij toch steeds veranderen. Ik was akkoord met dien verstande, dat ze voor de jeugd bestemd bleven. Wat later blijkbaar niet zeer gerespecteerd bleef. ... Wat de feestzaal betreft die zou de parochie zelf bouwen zei de toenmalige H. Pastoor De Bo ..."

"... Uit die gegevens (die Pater De Smet verzameld heeft) blijkt duidelijk dat het inzicht der Abdij was, een huisvesting te verzekeren voor de jeugdwerken der parochie, en zelfs specifiek voor de scouts die heel bijzonder aan de Abdij toevertrouwd waren. ..."

Door de onveranderde bedoeling van de gever en stichter (de Oude Abdij die in '39 de lokalen aan de parochie gaf), wordt op 12 maart 1962 door de Rector van de Oude Abdij *"twee lokalen van de oude hoeve, zonder enige vergoeding, ten dienste gesteld van de Scoutsgroep van Drongen"*. Architect F. Faseur leidt de verbouwingswerken met zijn vader O. Faseur, aannemer, die uren kosteloze arbeid verricht met ouders en leiders van scouts. Een monstertombola wordt in '62 door de scouts ingericht om materialen te kunnen betalen. Ook de parochie en het A.C.V. geven - na aandringen van paters van de Abdij - een vergoeding omdat zij het scoutslokaal ingepalmd hebben.

Bij de oprichting van de kapoentak, kunnen de kapoentjes hun intrek nemen in een verlaten huisje ergens aan de oude Leie-arm tussen Drongen Centrum en de Bourgoyen-Ossemeersen, op een plaats waar nu de Ringvaart ligt. Door de eenzaamheid en het inbreken van ruiten, durfden de leidsters daar niet meer vergaderen. Verscheidene pogingen werden ondernomen om een lokaal dichterbij te vinden, doch zonder succes. Zo is een aanvraag om een treinwagon te plaatsen op de eigendom van de familie De Martelaere door het schepencollege van Drongen afgewezen. Uiteindelijk vonden de kapoentjes onderdak in de nieuw ingerichtte lokalen in de voormalige stallingen van de abdij. Het huidige welpen- en jin-lokaal was het welpenlokaal. En boven zaten de jongverkenners en de verkenners.

Later kwam er nog een wijziging. Het kapoentjeslokaal moest terug naar het Parochiaal Centrum om het als drankhok te gebruiken. In de plaats kwam wel een uitbreiding naar de andere kant. Het huidige kapoentjeslokaal en het giverlokaal kwamen erbij.

In de jaren tachtig werd soms het kleine keldertje onder het podium van het Parochiaal Centrum als lokaal ter beschikking gesteld. Toen in 1987 een eigen jin kwam, werd het welpenlokaal met een verwijderbare wand in twee gedeeld. Hierdoor werd een lokaal bij gecreëerd. Het enige probleem was dat het resterende gedeelte veel te klein was voor de welpentak. Dit is nog altijd zo, maar nu ook voor elke andere tak. Momenteel beschikken wij over minder dan een halve vierkante meter lokaal per lid. De nieuwst opgerichte tak van de woudlopers deelt het lokaal met de jogivers.

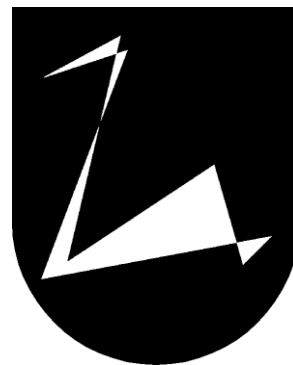
Sinds 1993 wordt echter gezocht naar een oplossing. Ook andere jeugdbewegingen kampen met lokalennood. Sommige voorstellen ketsten reeds af. Uiteindelijk heb ik nu het geluk om een primeur te brengen : de voorbije weken (d.i. half april 1996) werd een akkoord bereikt met de abdij om het verlengde van de bestaande lokalen te kunnen gebruiken als lokaal. De volledige huurovereenkomst zal in de heel nabije toekomst ook schriftelijk vastgelegd worden. De schuren moeten wel tot lokaal verbouwd worden, maar daar zal een speciaal in het leven geroepen bouwcomité alles voor coördineren.

Dit betekent een grote verbetering in de lokalenproblematiek van de Drongense jeugdbewegingen. Doch de vrees bestaat en is gegrond dat dit, als elke jeugdbeweging minstens **één** lokaal krijgt, en daarna in evenredigheid met haar aantal leden nog meer ruimte, nog onvoldoende is. Het is echter al een goede start. Alleen nog afwachten wat de verdeling van de totale lokalenoppervlakte gaat brengen. Hopelijk wordt dit op een correcte, en historisch verantwoorde, wijze afgehandeld.

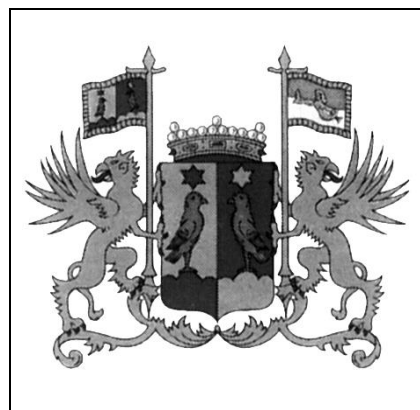
Vanwaar komen de verschillende logo's

Het eerste logo verbonden met onze scoutsgroep is een witte gestyleerde zwaan op een zwart schild, teken van de Oude Abdij van Drongen. Hier ligt natuurlijk de link naar onze stichters.

Vroeger werd dit schild gedragen op de verder kaki-grijze groepsdas.

Toen eind 1979, begin 1980 het groepsblad SKOET voor 't eerst uitkwam, had Eric Van Beversluys een nieuw groepslogo ontworpen. Hier is duidelijk het wapenschild van Drongen als basis genomen. In het midden bevindt zich het

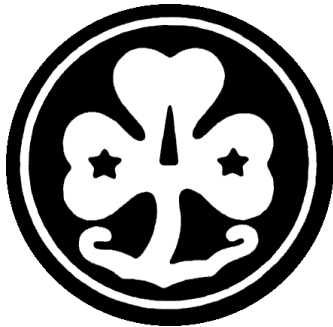
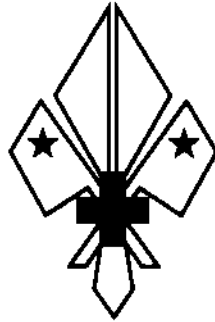
internationaal scoutskenteken en de twee leeuwen zijn vervangen door de "S" en de "G" van Sint Gerulfus. Onderaan is de plaatsnaam toegevoegd.

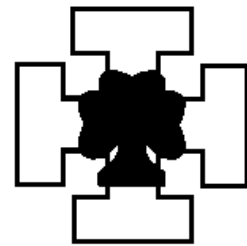
Het internationaal scoutskenteken, en daardoor ook van de scouts in VKSM, stelt een spiespunt voor. Je kan er ook een lelie in zien, het symbool van trouw en ridderlijkheid. Je kan er de kompasnaald in herkennen die de juiste richting aanwijst welke

scouts steeds moeten uitgaan. De twee sterren stellen de tien punten van de (allereerste) scoutswet voor. Het wereldscouts-embleem wordt omringd door een geknoopte koord die de eenheid en de broederlijkheid symboliseert.

Als katholieke beweging verbindt VVKSM de spiespunt met het Sint Joris-kruis, teken van de patroonheilige van scouting.

Het kenteken van de wereldgidsenbeweging en daarom ook van de gidsen in VVKSM stelt een klaverblad voor als teken van de eerlijkheid. Je kan er boven-

dien ook een vlam in zien, de vlam van de vriendschap, of de stralende zon die schijnt voor alle jongeren over heel de wereld. Bovendien zie je in de nerven van het klaverblad twee sterren en een naald. Die sterren symboliseren de wet en de belofte, terwijl de naald een kompasnaald is die de goede weg wijst. Het klaverblad van VVKSM wordt voorgesteld op een kruis, teken van Jezus Christus.

We combineren twee uitersten : het internationaal scoutscenteken, als wereldwijd symbool, met de zwaan die op onze herkomst duidt. En we plaatsen dit tussen een gedeelte van het wapenschild van de gemeente Drongen. De twee leeuwen vervangen we door de eerste letters van de naam van onze groep, zoals vroeger reeds gebeurde. Onder dit alles zetten we de plaatsnaam en de oprichtingsdatum tussen het Vlaamse scouts- en gidsencenteken, als teken van onze gemengde werking. Zo verkrijgen we ons nieuwe scoutslogo, waar een groot deel van onze geschiedenis in vervat zit.